

Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 149/18
U Luxembourggu 4. listopada 2018.

Presuda u predmetu C-12/17
Tribunalul Botoșani i Ministerul Justiției/Maria Dicu

Odredba nacionalnog propisa koja – prilikom utvrđivanja trajanja plaćenog godišnjeg odmora zajamčenog radniku – isključuje razdoblje roditeljskog dopusta koji je on koristio sukladna je pravu Unije

Razdoblje roditeljskog dopusta ne može se izjednačiti s razdobljem stvarnog rada

Maria Dicu, sutkinja na Tribunalulu Botoșani (Okružni sud u Botoșaniju), od 1. listopada 2014. do 3. veljače 2015. koristila je roditeljski dopust. Od 4. veljače do 16. rujna 2015. koristila je roditeljski dopust za odgoj djeteta koje još nije navršilo dvije godine. U tom je razdoblju njezin radni odnos suspendiran. Naposljetku, uzela je 30 dana plaćenog godišnjeg odmora od 17. rujna do 17. listopada 2015.

Na temelju rumunjskog prava, koje predviđa pravo na plaćeni godišnji odmor od 35 dana, M. Dicu zatražila je od suda na kojem je imenovana da joj odobri preostalih pet dana plaćenog godišnjeg odmora za 2015. godinu.

Tribunalul Botoșani (Okružni sud u Botoșaniju) odbio je taj zahtjev jer je, u skladu s rumunjskim pravom, trajanje plaćenog godišnjeg odmora razmjerno vremenu stvarnog rada obavljenog u tekućoj godini i jer se u tom pogledu razdoblje roditeljskog dopusta koji je imenovana koristila tijekom 2015. nije moglo smatrati razdobljem stvarnog rada za potrebe utvrđivanja prava na plaćeni godišnji odmor.

M. Dicu pobijala je tu odluku pred rumunjskim sudovima. U tim je okolnostima Curtea de Apel Cluj (Žalbeni sud u Cluju, Rumunjska) postavila Sudu pitanje o tome je li pravu Unije¹ protivna odredba nacionalnog propisa koja – za potrebe utvrđivanja trajanja godišnjeg odmora – isključuje mogućnost da se razdoblje u kojem je radnik bio na roditeljskom dopustu smatra razdobljem stvarnog rada.

Sud u današnjoj presudi podsjeća na to da pravo Unije svakom radniku priznaje pravo na plaćeni godišnji odmor u trajanju od najmanje četiri tjedna i da je to pravo načelo socijalnog prava Unije od posebne važnosti. Sud napominje da svrha tog prava – a to je da se radniku omogući odmor – počiva na pretpostavci da je on u predmetnom razdoblju stvarno radio.

Međutim, Sud pojašnjava da u određenim posebnim situacijama u kojima radnik ne može obavljati svoje zadaće, osobito kada je riječ o propisno opravdanom nedolasku na posao zbog bolesti ili o roditeljskom dopustu, država članica ne može uvjetovati pravo na plaćeni godišnji odmor obvezom stvarnog rada.

Sud utvrđuje da se M. Dicu, koja je u predmetnom razdoblju koristila roditeljski dopust, ne nalazi u spomenutoj posebnoj situaciji.

U tom pogledu on napominje, s jedne strane, da je nastanak nesposobnosti za rad zbog bolesti u načelu nepredvidljiv i neovisan o radnikovoj volji, dok se radnik na roditeljskom dopustu nalazi u drukčijoj situaciji jer nije podvrgnut fizičkim ili psihičkim ograničenjima koja nastaju zbog bolesti.

¹ Direktiva 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena (SL 2003., L 299, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 31.)

S druge strane, Sud smatra da je cilj rodiljnog dopusta zaštita biološkog stanja žene tijekom i nakon trudnoće te zaštita njezina odnosa s djetetom u razdoblju nakon trudnoće i porođaja. Stoga se i ta situacija razlikuje od one radnika na roditeljskom dopustu.

U tim okolnostima Sud zaključuje da se u situaciji poput one u glavnom postupku **razdoblje roditeljskog dopusta koji je dotični radnik koristio u predmetnom razdoblju ne može izjednačiti s razdobljem stvarnog rada za potrebe utvrđivanja njegova prava na plaćeni godišnji odmor**. Iz toga proizlazi da je pravu Unije sukladna odredba nacionalnog propisa koja vrijeme roditeljskog dopusta što ga je radnik koristio u predmetnom razdoblju ne smatra vremenom stvarnog rada za potrebe utvrđivanja prava na plaćeni godišnji odmor za to razdoblje.

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Corina Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

Кадри от прочитането на заключението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106